

— ΑΪΡΙΝ Μ. ΑΝΤΛΕΡ —

ΣΕΡΝΟΚ

ΝΟΥΤΙΕΝ & ΕΓΩ

ΠΕΝΤΕ ΜΥΣΤΗΡΙΑ
ΓΙΑ ΤΑ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Είναι δύσκολο να περιγράψεις με λόγια τη μαγεία της φωτιάς ενός τζακιού ένα κρύο βράδυ του χειμώνα. Ενώ τα μάτια απολαμβάνουν τον ήρεμο χορό της φλόγας, η ζεστασιά του σε τυλίγει και σαν ένα ευγενικό χέρι κλείνει απαλά τα βλέφαρα, επιτρέποντάς μας γλιστρήσουμε σε έναν πολύ γλυκό ύπνο...

Το ίδιο συνέβη και σ' εμένα εκείνο το βράδυ, ενώ βρισκόμουν στο αγαπημένο μου γαλάζιο σαλονάκι, στο Μπράιονι Λοτζ, το σπίτι μας στο Λονδίνο. Αμέσως το όνειρο, με την αλλόκοτη και ακατανόητη λογική του, με οδήγησε σε μια τεράστια βεράντα μπροστά σε μια ασημένια θάλασσα, με μεγάλα λευκά και μαύρα πλακάκια στο δάπεδό της. Ήμουν καθισμένη σε ένα τραπεζάκι σκεπασμένο με ένα πράσινο ύφασμα, απορροφημένη σε μια πασιέντζα. Ξαφνικά συνειδητοποίησα ότι μπροστά μου είχε εμφανιστεί ο Μπίλι

Γκάτσμπι, ο νεαρός μπάτλερ. Εκείνη τη στιγμή, για να είμαι ειλικρινής, με το φαρδύ, λευκό λινό πουκάμισο που φορούσε, έμοιαζε περισσότερο με ψαρά της Μεσογείου, παρότι το χρώμα των μαλλιών και των ματιών του ήταν πιο ιρλανδέζικα από όσο μπορούσε κανείς να φανταστεί! Η ιδέα με έκανε να χαμογελάσω. Χαμογέλασε κι αυτός και έφερε το ένα του χέρι στην τράπουλα που ήταν ακουμπισμένη πάνω στο πράσινο ύφασμα. Γύρισε το πρώτο φύλλο στην κορυφή της τράπουλας, το οποίο όμως δεν είδα, γιατί εξακολουθούσα να παρατηρώ το πρόσωπό του. Πρόσεξα ότι το χαμόγελό του είχε γίνει πλατύ.

— Είδες τι χαρτί βγήκε;

Έγνεψα αρνητικά και άρχισα να γελάω...

— Μίλα; Μίλα; Εχμμ... Δεσποινίς Άντλερ;

Η μεγάλη βεράντα με τα πλακάκια, η ασημένια θάλασσα και το πράσινο ύφασμα με την τράπουλα εξαφανίστηκαν σε μια στιγμή. Ο Μπίλι όμως ήταν ακόμα μπροστά μου και με κοίταζε διασκεδάζοντας. Δε φορούσε τα συνηθισμένα του ρούχα, αλλά ένα κομψό κοστούμι από γκριζό λινό και μια έντονη σκούρα κόκκινη γραβάτα. Στο τραπεζάκι πλάι του, υπήρχε ένα μεγάλο πακέτο τυλιγμένο με κόκκινο και πράσινο χαρτί και έναν λαμπερό χρυσό φιόγκο, που φαινόταν ακόμα πιο έντονο λόγω της αντανάκλασης του τζακιού.

Για μια στιγμή, αναρωτήθηκα μήπως είχα περάσει από το ένα όνειρο στο άλλο... Έπειτα όμως η ομίχλη του ύπνου διαλύθηκε και ήρθαν όλα στο μυαλό μου: ήταν παραμονή Χριστουγέννων!

— Λυπάμαι που σε ξύπνησα... Από την έκφρασή σου, πρέπει να έβλεπες πολύ ωραίο όνειρο! σχολίασε ο Μπίλι. Η κυρία Αϊρίν όμως ζήτησε να πας στην κουζίνα.

— Ήταν όντως ωραίο όνειρο... είπα ενώ σηκώνόμουν όρθια από την πολυθρόνα και τεντωνόμουν. Και αυτή όμως θα είναι μια πολύ ωραία βραδιά!

Χωρίς να πω τίποτε άλλο, έκανα νόημα στον Μπίλι να με ακολουθήσει και τρέξαμε μαζί στην κουζίνα. Η μαγείρισσά μας, η Μέρι, είχε πάρει μερικές μέρες άδεια, όπως της άξιζε, και είχε πάει να περάσει τις γιορτές σε κάποιους συγγενείς της στο Κάρντιφ. Το δείπνο της παραμονής, λοιπόν, είχε μετατραπεί σε έναν διασκεδαστικό αυτοσχεδιασμό, όπου ο καθένας είχε τον ρόλο του: ο Χολμς μάς είχε εκπλήξει όλους με ένα υπέροχο παντς, εμπλουτισμένο με το υπέροχο μέλι από τα μελίσσια του. Ο κύριος Λουπέν μάς είχε μαγειρέψει τον περίφημο αστακό του με τη *μαγιονέζα αλά Αρσέν*, με άρωμα μαϊντανού και λεμόνι. Ο Μπίλι είχε ετοιμάσει τα ξακουστά λουκάνικα αλά Γκάτσμπι, δίπλα στα οποία οι ταπεινές ψητές πατάτες μου δεν έπιαναν μία.

Είχαμε κανονίσει, ύστερα από ένα σύντομο διάλειμμα, να βρεθούμε πάλι στο κεντρικό σαλόνι του σπιτιού, που ήταν στολισμένο για τη γιορτή, για να δοκιμάσουμε το γλυκό της Αϊρίν.

Βρήκαμε τη μητέρα μου σκυμμένη πάνω από μια πορσελάνινη σουπιέρα γεμάτη με μια πηχτή και λαχταριστή κίτρινη κρέμα.

— Α, καλά μου παιδιά... Δεν έχετε ιδέα τι τραβάει κανείς για να βρει ένα μπουκάλι καλό αμερικάνικο μπέρμπον εδώ στο Λονδίνο! είπε. Είναι όμως απαραίτητο συστατικό για το ζαμπαγιόνε του Τενεσί που αποφάσισα να φτιάξω και τώρα... ήρθε η στιγμή της αλήθειας, κατέληξε, δίνοντάς μας δύο κουτάλια.

Ο Μπίλι κι εγώ πέσαμε αμέσως πάνω στην κρέμα και φάγαμε από μια κουταλιά. Ήταν υπέροχη! Ήμουν έτοιμη να εκφράσω τον θαυμασμό μου, όταν άκουσα τη φωνή της Αϊρίν.

— Εσύ για πού το έβαλες ντυμένος έτσι;

Γύρισα και είδα τον Σέρλοκ με τις παντόφλες και την αγαπημένη του μπορντό βελούδινη ρόμπα.

— Δεν νομίζεις ότι είναι μια εντελώς περιττή ερώτηση αυτή; είπε γελώντας, ενώ πλησίαζε στον νεροχύτη για να γεμίσει το ποτήρι του.

— Τι; Δεν θα μείνεις ξύπνιος για τις ευχές των Χριστουγέννων; Και κυρίως... δεν θα τιμήσεις το γλυκό μου;!; ξέσπασε η Αϊρίν μεταξύ σοβαρού και αστείου, δείχνοντας τη σουπιέρα.

— Επιτρέψτε μου να πω ότι αυτό θα ήταν ένα τεράστιο λάθος, κύριε Χολμς, πετάχτηκε ο Γκάτσμπι.

Η Αϊρίν δεν έδωσε στον Χολμς ούτε καν τον χρόνο να μιλήσει και του έχωσε στο στόμα ένα κουτάλι με την κρέμα της.

Είδαμε τον Σέρλοκ να γουρλώνει τα μάτια.

— Μα τον Δία! Φοβάμαι ότι θα φτάσουμε στην Πρωτοχρονιά για να το χωνέψω, αλλά... έχει υπέροχη γεύση! παραδέχτηκε.

— Α! έκανα. Το γλυκό της Αϊρίν είναι ήδη ένας πολύ καλός λόγος να μείνουμε ξύπνιοι, αλλά υπάρχει ακόμα ένας.

— Αλήθεια; είπε μια φωνή πίσω μας. Για μένα πάντως το γλυκό της κυρίας Άντλερ είναι ήδη υπεραρκετός λόγος!

Ήταν ο Λουπέν. Το κομψό του σμόκιν δημιουργούσε μια αστεία αντίθεση με τη ρόμπα του Σέρλοκ.

Χαμογέλασα στον Αρσέν και του έκανα νόημα να με περιμένει, έπειτα έτρεξα στο γαλάζιο σαλονάκι να πάρω το πακέτο με τον χρυσό φιόγκο και επέστρεψα στην κουζίνα.

— Άφησαν αυτό στην πόρτα μας χτες το βράδυ. Και υπάρχει κι ένα μπιλιετάκι, τους εξήγησα δείχνοντας έναν μικρό φάκελο. Ο Αρσέν έβγαλε από μέσα μία καρτούλα με λιγοστές λέξεις γραμμένες με το χέρι. Ήταν αντρικός γραφικός χαρακτήρας, χωρίς πολλές φιοριτούρες.

— Το πακέτο αυτό πρέπει να ανοιχτεί ακριβώς τα μεσάνυχτα της παραμονής. Με τις πιο θερμές ευχές για ευτυχημένα Χριστούγεννα, διάβασε ο Αρσέν. Κοίταξε το πακέτο με παιχνιδιάρικη διάθεση.

— Μήπως είναι επικίνδυνο; ρώτησε ο Μπίλι.

Αντί για απάντηση, ο Σέρλοκ πήρε το κουτί, κόλλησε πάνω το αυτί του για μερικά δευτερόλεπτα, το κούνησε ελαφρά και μου το ξανάδωσε. — Ελαφρύ. Δεν ακούγεται κανένας ύποπτος ήχος και το περιεχόμενο δεν είναι μεταλλικό... Στη θέση σας δεν θα ανησυχούσα, κατέληξε.

— Ωραία! Λοιπόν... Όλοι μπροστά στο τζάκι! Κι εσύ, Μπίλι, έχεις την καλοσύνη να φέρεις τον δίσκο με τα κουταλάκια και τα μπολ; είπε η Αϊρίν σηκώνοντας τη σουπιέρα.

Λίγα λεπτά μετά, η παράξενη παρέα του Μπράιονι Λοτζ προχωρούσε προς το φιλόξενο σαλόνι που η Αϊρίν κι εγώ είχαμε στολίσει με λαμπάκια, γιρλάντες και ένα χαριτωμένο δέντρο γεμάτο στολίδια.

Σε εκείνο το δωμάτιο βρισκόταν το μεγαλύτερο τζάκι του σπιτιού, στο οποίο τώρα έκαιγε ένα μεγάλο, στεγνό κούτσουρο οξιάς. Καθίσαμε στον καναπέ και στις παλιές φθαρμένες πολυθρόνες γύρω από τη φωτιά.

Η Αϊρίν μάς είχε μόλις σερβίρει τα μπολ με το ζαμπαγιόνε, όταν το εκκρεμές του σαλονιού χτύπησε εννιά φορές, κάτι που σχολίασε ο Σέρλοκ αναστενάζοντας. – Φοβάμαι πως δεν γίνεται, ούτε είναι συνετό να τρώμε ζαμπαγιόνε επί τρεις ώρες... αστειεύτηκε. Να φέρω τη σκακιέρα;

— Ίσως έχω μια καλύτερη ιδέα... απάντησα.

— Ποια;

— Είμαστε γύρω από τη φωτιά, είμαστε όλοι λάτρεις του μυστηρίου και όλοι πάνω-κάτω έχουμε ζήσει μια ζωή μάλλον έντονη... Γιατί δεν περνάμε τον χρόνο που απομένει ως τα μεσάνυχτα λέγοντας ιστορίες;

— Υπέροχη ιδέα! έκανε ο Λουπέν γλείφοντας κυριολεκτικά τα μουστάκια του, που είχαν λερωθεί από την κρέμα.

— Ναι! Τι ωραία! έκανε και η Αϊρίν, δίνοντάς μου ένα φιλί στο μάγουλο.

Ο Σέρλοκ Χολμς αντέδρασε με ένα λιγότερο ενθουσιώ-

δες σήκωμα των ώμων, αλλά ήταν μια έκφραση επιδοκιμασίας, οπότε μου ήταν αρκετό.

Ο Γκάτσμπι, με τη σειρά του, με κοίταξε καχύποπτα, ενώ μοίραζε καρό κουβέρτες για να τυλιχτούμε και να νιώσουμε ακόμα πιο άνετα.

— Φοβάμαι πως δεν έχω ιστορίες αντάξιες όσων παρευρίσκονται σε αυτό το σαλόνι... είπε.

— Ανοησίες, νεαρέ μου φίλε. Είμαι σίγουρος πως κάτι θα βρεις, τον μάλωσε ο Λουπέν, καλώντας τον να καθίσει στην πολυθρόνα δίπλα του.

— Έχει δίκιο ο Αρσέν, συμφώνησα. Αρκεί να είναι κάτι κάπως μυστηριώδες και κάπως χριστουγεννιάτικο, και θα είναι μια χαρά.

Ο Γκάτσμπι χαμογέλασε, κάθισε κι εγώ κοίταξα έξω από το παράθυρο. Μια απαλή βροχούλα έπεφτε στο Λονδίνο. Αναστέναξα. Δεν ήταν ο πιο χριστουγεννιάτικος καιρός που θα περίμενε κανείς, αλλά ήμουν σίγουρη ότι η ατμόσφαιρα θα άλλαζε χάρη στις αφηγήσεις μας.

— Αν θέλετε, μπορώ να ξεκινήσω εγώ, πρότεινα.

Οι άλλοι ένοικοι του Μπράιονι Λοτζ έγνεψαν καταφατικά, ενώ βολεύονταν στις θέσεις τους. Έφαγα μια τελευταία κουταλιά κρέμας, πήρα βαθιά ανάσα και διάλεξα τις λέξεις με τις οποίες θα ξεκινούσε η ιστορία μου.

Ήταν μια ιστορία που είχε διαδραματιστεί λίγα χρόνια πριν, αλλά ανήκε σε ένα τόσο μακρινό παρελθόν, που δεν θα επέστρεφε ποτέ.

Τα Χριστούγεννα παίρνουν μια μυστηριώδη χροιά στο λονδρέζικο σαλονάκι του Μπράιονι Λοτζ και η αναμονή για τα μεσάνυχτα είναι η ιδανική ευκαιρία για την αφήγηση συναρπαστικών ερευνών και περίπλοκων αινιγμάτων. Πέντε φαινομενικά απίθανες υποθέσεις, που μόνο η ερευνητική ικανότητα των πιο έξυπνων μυαλών θα μπορούσε να λύσει.

ΓΚΑΤΣΙΝΑ

Στον μεγάλο χορό της προπαραμονής των Χριστουγέννων ήμουν κοντά στον τσάρο, τον πατέρα μου. Η κλοπή όμως του πολύτιμου κοσμήματος της κόμησας Ντραχμάτοβα τράβηξε την προσοχή όλων.

Μίλα Άντλερ

ΠΑΡΙΣΙ, 1912

Ήμουν στο Παρίσι με την κόρη μου, τη Ζενεβιέβ. Η πόλη, χιονισμένη, ήταν ακόμα πιο όμορφη. Ωστόσο, παρά τη χριστουγεννιάτικη ατμόσφαιρα, κάποιος λήστεψε το Λούβρο.

Αρσέν Λουπέν

Δύο έρευνες με οδήγησαν στον Βορρά, όπου κάνει ακόμα περισσότερο κρύο από το Λονδίνο. Ήθελα να επιστρέψω το συντομότερο, αλλά το να βρω μια λογική εξήγηση για ένα στυγερό έγκλημα ήταν πιο περίπλοκο από ό,τι είχα προβλέψει και έτσι αναγκάστηκα να δω πέρα από το προφανές.

Σέρλοκ Χολμς

ΑΠΟ 9 ΕΤΩΝ
ΚΑΙ ΠΑΝΩ

www.minoas.gr

ΜΠΕΡΝΑΜ ΟΒΕΡΙ, ΝΟΡΦΟΛΚ

Το παραθαλάσσιο χωριό στο οποίο με έστειλαν για μια έρευνα οι μυστικές υπηρεσίες της Αυτής Μεγαλειότητας ήταν πανέμορφο. Φαινόταν απίθανο να υπάρχουν εκεί κατάσκοποι

Αϊρίν Άντλερ

ΛΟΝΔΙΝΟ

Τις γιορτινές μέρες στον σταθμό του Πάντινγκτον, πάντα πηγαινοέρχονται άνθρωποι φορτωμένοι με αποσκευές. Η καλύτερη ευκαιρία για τους κλέφτες!

Μπίλι Γκάτομπι

ΛΙΝΤΣ, 1902

9 786180 225990
ISBN 978-618-02-2599-0

ΚΩΔ. 21013